

Bestyrelsesudgifterne derved forøges, dels fordi Anstalterne derved miste $\frac{1}{2}$ Aars Rente af det Beløb, der aarlig indbetales, og desforuden i 11 af 12 Tilfælde miste en større eller mindre Deel af et Aars Indflud. Men det sidste Moments Betydning kan beregnes med al ønskelig Skarphed efter mathematiske Formler, og det første kan opnaaes ved et lidet forhøiet Bestyrelsestillæg til Præmierne for de hyppigere Indbetalinger, saa at det Hele reducerer sig til et Tariffpørgsmaal, som allerede ved mange fremmede Anstalter har fundet sin practiske Løsning, idet disse sætte Betalingen for de halvaarlige Præmier lidt højere end Halvdelen af Præmierne for de aarlige, Betalingen for de fjerdingaarlige Præmier lidt højere end Halvdelen af Betalingen for de halvaarlige, og Betalingen for de maanedlige Præmier lidt højere end Trediedelen af Betalingen for de fjerdingaarlige; og da der ikke synes at være nogen rimelig Grund til at negte den, for hvem det bedre passer at gjøre flere Indbetalinger om Aaret, Afgangen hertil, naar han vil afholde de dermed forbundne forøgede Udgifter, vilde det formeentlig, endog uden at Spørgsmaalet om at lette Afgangen for Uformuende var kommet paa Bane, være blevet Resultatet af den første Revision af Anstalternes Planer, at man havde indrømmet Tegning af Forsikringer mod hyppigere Præmiebetalinger.

En anden Bestemmelse i Livsforfikkingsanstaltens Plan, som sandsynligviis ogsaa har afholdt adskillige Uformuende fra at søge til denne Anstalt, er den, at en Livsforfikkingssum først udbetales 3 Maaneder efter at alle Oplysninger om den Forsikredes Død ere bragte tilveie. Thi de fleste Uformuende, som forsikre deres Liv, foretage dette Skridt, for at der strax efter deres Død kan være en Sum tilstede til Hjælp for deres Efterladte, og de ønske derfor netop en meget prompt Betaling. Bestemmelsen skriver sig fra, at Livsforfikkning uden Bauskelighed skulde kunne benyttes som Sikkringsmiddel ved Afslutning af Paan og lignende Forretninger; for ret at kunne fyldestgjøre saadanne Diemeb, maatte Policen gjøres saa transportabel som mulig, og det er derfor almindelig vedtaget, at Forsikkringssummen betales til Policens Hænde-

haver uden Hensyn til, paa hvis Navn Forsikringen lyder, hvilket ogsaa gjælder for den nuværende Livsforfikkingsanstalt. Det kan da undertiden hænde, at Policen kommer i urette Hænder, og af Hensyn hertil maa der gives den rette Eier en Frist til at nedlægge Forbud mod Forsikkringssummens Udbetaling og til at forfølge dette Forbud. Dette er uden Tvivl aldeles rigtigt; men det er mere tvivlsomt, om man af Hensyn hertil skal formene den, som ikke ønsker at benytte sin Livsforfikkning til den Slags Forretninger, Afgang til at faae den tegnet paa det Vilkaar, at den ikke saaledes kan transporteres, men ved den Forsikredes Død udbetales hans Bo eller en bestemt Person, som er nævnt i selve Udkomstdocumentet. Dette synes lidet ønskeligt, og man har ofte følt Ulempe af den hidtil benyttede Form, endog for større Forsikringer. Af Hensyn hertil har man tænkt sig, at det vilde være hensigtsmæssigt at indrømme Tegning af Livsforfikkninger paa 2 Maader, nemlig enten mod Police eller mod Indtegningsbeviis; Policerne skulde beholde deres nuværende Egenskab som let afhændelige Papirer, og de mod dem tegnede Forsikkringssummer udbetales Hændehaverne, men først 3 Maaneder efter at de nødvendige Oplysninger om Dødsfaldet vare bragte tilveie; derimod skulde de mod Indtegningsbeviis tegnede Forsikringer kun udbetales til den, der i Beviset var nævnt som Eier eller til hans Bo, og Udbetalingen vilde da kunne finde Sted strax, naar de fornødne Oplysninger om Dødsfaldet vare komne tilstede. Begge Tegningsmaader skulde kunne benyttes baade ved store og ved smaa Forsikringer, og hvilken Maade der skulde vælges, vilde afhænge af den, som tegnede Forsikringen. Hermed vilde den paa-pegede Ulempe være fjernet.

En tredje Hindring for at indtræde i Livsforfikkingsanstalten maa søges i de udførlige Oplysninger, der forlanges om dens Helbred, der vil forsikres. Disse Oplysninger ere nødvendige; thi den Dødelighedstabel, hvorpaa Beregningen af alle Forsikkringsarter hviler, er udledet af Erfaringsrækker, som ikke angif Menneſker valgte iflæg, men Menneſker, om hvis fuldkommen gode Helbredstilstand man paa en eller anden Maade havde forviſset sig, og som altsaa maatte an-